

Karkó Ádám

[De arról már egy szót se többet]

De arról már egy szót se többet,
hogy a tegnapok már nem köhögnek,
miként felolvasták az eskütételt,
közösen a keresztre feszüléssel,
s arról már egy szót se többet,

hogy a táncban sem pörögnek,
hogy a hajnal helyett sem a reggel,
sem a létfenntartás nem kell,
s arról már egy szót se többet,

amint örültek szövetséget kötnek,
s hajak nőnek a temetőkbén,

a sírkövekből élni jönnek,
mi helyettük megyünk halni végleg,

azután arról már egy szót se többet,

nem fullad meg az értéktöbblet,
de megfulladunk a veszteségben,

a mű csak fetreng elvetélten,
az eső nevet ki bennünket,

téged, minket, a lelkünket,
csöpög s a tömeg folyóvá válik,
hogy ne lássanak, fulladásig
húzzuk a kabátot, a sálát,

elhullunk, amit mások várnak,
de arról már egy szót se többet,
hogy a szavaktól tetszünk többnek,

homlokot mutatunk az odaföntnek,
de erről már egy szót se többet.

[meleg nyári hajnalban inszomniában szenvedve]

meleg nyári hajnalban
inszomniában szenvedve
izzadtan fekszik valahol
(az ágyat már összeizzadta)
a lehelet mint télen
most is látszódik
szag árad mind belőle
mind az ablakon át belé
levegő beszív – levegő kifúj
a zárt szemek zárt
ajtókra merednek
ablak még sincs
csak üres szoba
hol Isten él

Marc Chagall:
Rachel ellopja apja bálványait

